

Stalino KELIU

Eina 7-ji metai

1952 metų
spalio 17 d.,
penktadienis
Nr. 83 (647)

Kaina 15 kp

VKP(b) XIX SUVAŽIAVIMOREZOLIUCIJA

dėl VKP(b) Centrinės Revizijos
Komisijos ataskaitos

(PRIIMTA VIENBALSIAI)

VKP(b) Centrinės Revizijos Komisijos
ataskaitą patvirtinti

LKP(b) Kupiškio rajono komiteto ir rajono Darbo žmonių deputatų tarybos organas

Dr. G. M. MALENKOVO pranešimo tęsinys

(Tęsinys iš praeito nr.)

B. ŽEMĖS ŪKIS

Ataskaitinio laikotarpio pradžia, t. y. partijos XVIII suvažiavimo datai, kolūkinė santvarka mūsų šalyje buvo jau galutinai sutvirtėjusi, kolūkiai buvo sustiprinti ir socialistinė ūkio sistema įtvirtinta, kaip vienintelė žemdirbystės forma.

Karas laikinai sustabdė žemės ūkio vystymąsi ir padarė jam didelę žalą, ypač nuo okupacijos nukentėjusiose rajonuose, kur hitleriniai grobikai nuniokojo ir išplėšė kolūkius, MTS ir tarybinius ūkius. Tačiau, nepaisant milžiniškų karo meto sunkumų, rytinių rajonų kolūkiai ir tarybiniai ūkiai nenutrūkstamai tiekė armijai ir gyventojams maistą, o lengvąjam pramonei — žaliavą. Be kolūkinės santvarkos, be pasiaukojamo kolūkiečių — vyrų ir moterų — darbo, be aukšto jų politinio sąmoningumo ir organizuotumo mes nebūtume galėję išspręsti šio nepaprastai sunkaus uždavinio.

Perėjus į taiką statybą, partijai iškilo uždavinys kuo greičiausiai atkurti ir toliau išvystyti žemės ūkį. Ypatingas partijos rūpestis pokarinio laikotarpio buvo sustiprinti kolūkius organizaciniu, ūkiniu atžvilgiu, suteikti jiems pagalbą atkuriant bei toliau išvystant visuomeninį ūkį ir šiuo pagrindu pakeičiant materialinę kolūkinės valstietijos gerovę. Tolesniam žemės ūkio gamybinių jėgų pakilimui svarbią reikšmę turėjo smulkių kolūkių sustambinimas, nes stambūs kolūkiai gali sėkmingiau plėsti ir tobulinti visuomeninį ūkį. Šiuo metu yra 97 tūkstančiai sustambintų kolūkių, vietoje 254 tūkstančių smulkių kolūkių, buvusių 1950 metų sausio 1 d.

Igyvendinus partijos ir vyriausybės priimtas priemones, žemės ūkyje sėkmingai įveikti karo ir 1946 metais sekusios smarkios sausros sukelti sunkumai, trumpu laiku buvo atkurtas ir viršytas prieškarinis žemės ūkio produkcijos gamybos lygis.

Pokariniais metais sparčiais tempais buvo atkuriami pasėlių plotai, keliamas derlingumas ir didinama bendroji grūdinių, techninių, pašarinių, daržovinių-arbūzinių ir kitų žemės ūkio kultūrų produkcija. Visų žemės ūkio kultūrų pasėlių plotai 1952 metais viršijo prieškarinį lygį 5,3 milijono hektarų.

Grūdų gamyba buvo atkurta trečiaisiais metais pokario pabaigos ir vėlesniais metais didėjo kartu žymiai didėjant prekinių grūdų kiekiui. Šiais 1952 metais bendrasis grūdų derlius sudarė 8 milijardus pūdų (*audringi plovimai*), o bendrasis ypatingai svarbios maisto kultūros — kviečių derlius palyginti su 1940 metais padidėjo 48 procentais. (*Plovimai*).

Tuo būdu grūdų problema, kuri anksčiau buvo laikoma aštriausia ir rimčiausia problema, išspręsta sėkmingai, išspręsta galutinai ir negrįžtamai. (*Audringi, ilgai trunką plovimai*).

Pokarinio laikotarpio ypatingai sparčiais tempais buvo vystoma medvilnės ir cukrinių runkelių gamyba: 1951 metais bendroji medvilnės žaliavos produkcija viršijo prieškarinį lygį 46 procentais ir cukrinių runkelių — 31 procentu. Šiame išaugintas dar didesnis šių ypatingai svarbių kultūrų derlius. Viršytas prieškarinis aliejinių kultūrų, bulvių ir pašarinių kultūrų gamybos lygis, o sultingųjų pašarų (pašarinių šakniavaisių, pašarinių-arbūzinių ir silosinių kultūrų) bendrasis derlius jau 1951 metais buvo 25 procentais didesnis, negu 1940 metais. Pokariniais metais žymiai padidėjo linų ir daržovinių-arbūzinių kultūrų auginimas. Tačiau dėl nepakankamo partinių, tarybinių ir žemės ūkio organų dėmesio šių reikalingų kultūrų auginimui, linų ir daržovių produkcija eilėje sričių dar nepasiekė prieškarinio lygio.

Šiais metais, kaip ir praėjusiais metais, sėkmingai vykdomi valstybiniai grūdų,

medvilnės, cukrinių runkelių, aliejinių kultūrų sėklos, bulvių, daržovių ir kitos žemdirbystės produkcijos, o taip pat gyvulininkystės produkcijos paruošę planai.

Mūsų žemdirbystė darosi vis labiau kvalifikuota, vis produktyvesnė ir duoda vis daugiau prekinės produkcijos. Reikia suprasti šį ypač svarbų mūsų žemdirbystės vystymosi ypatumą. Dabar, kai grūdų problema yra sėkmingai išspręsta, jau nebegalima rezultatus žemdirbystėje senoviškai vertinti vien pagamintų grūdų kiekiu. Kaip matyti iš pateiktų duomenų, šalia laimėjimų grūdų gamybos srityje, pas mus pasiekti dideli laimėjimai vystant medvilnės, cukrinių runkelių, aliejinių, pašarinių ir kitų žemės ūkio kultūrų auginimą. Mūsų dabartinė žemdirbystė tapo kokybiška. Kitokia, ji iš pagrindų skiriasi nuo senosios mažai produktyvios, ekstensyvos žemdirbystės. Jeigu visų žemės ūkio kultūrų pasėlių plotai TSR Sąjungoje 1952 metais padidėjo palyginti su 1913 metais 1,4 karto ir, be to, grūdinių kultūrų plotai padidėjo 5 procentais, tai techninių ir daržovinių-arbūzinių kultūrų užimti plotai padidėjo daugiau, kaip 2,4 karto, o pašarinių kultūrų — daugiau kaip 11 kartų. Iš laukininkystės prekinės produkcijos bendrosios vertės šiuo metu daugiau kaip 40 procentų tenka techninėms kultūroms. Vadinasi, būtų stambi klaida vertinti žemdirbystės laimėjimus vien tik pagal grūdų gamybos lygį.

Pokariniais metais daug dėmesio buvo skiriama žemės ūkiui nauja technika aprūpinti. Kitaip mes nebūtume galėję trumpu laiku išspręsti žemės ūkio atkūrimo ir tolesnio jo išvystymo uždavinio. Per tą laiką mašinų-traktorių parkas buvo papildytas dideliu skaičiumi naujų, tobulesnių vikšrinių traktorių su dizeliniais varikliais, savaeigiais kombainais, šienapjūvėmis, runkelių kombainais, linų kombainais, medvilnės nuėmimo ir kito-

mis didelio našumo mašinomis. Bendras traktorių parko pajėgumas MTS ir tarybiniuose ūkiuose palyginti su prieškariniu lygiu padidėjo 59 procentais, o kombainų — 51 procentu. Didelį kiekį naujų mašinų žemės ūkis gavo daug darbo reikalaujantiems procesams gyvulininkystėje mechanizuoti. Ryšium su žymiu darbų mechanizavimo išplėtimu žemės ir miškų ūkyje pokariniais metais išplėstas mašinų-traktorių stočių tinklas, naujai organizuotas žymus kiekis miškų apsaugos stočių — mechanizuoti darbams įrengiant laukų apsaugos miškų juostas, pievų melioracijos stočių — mechanizuoti darbams nusauginant žemes ir gerinant pievas bei ganyklas, mašinų-gyvulininkystės stočių — daug triūso reikalaujantiems darbams gyvulininkystėje mechanizuoti. Iš viso per tą laiką įsteigta 1546 naujos mašinų-traktorių, miškų apsaugos, pievų melioracijos ir mašinų-gyvulininkystės stotys, o bendras visų šių stočių kiekis šiuo metu sudaro 8939 vienetus.

Pokariniais metais pasiekti laimėjimai vystant žemės ūkį sudarė sąlygas dar didesniems uždaviniams žemdirbystėje išspręsti. Liaudies ūkio interesai ir tarybinės liaudies gerovės tolesnio kėlimo uždaviniai reikalauja dar labiau padidinti žemės ūkio produkcijos gamybą. Projekte direktyvų dėl penktojo penkmečio plano numatomas per penkmetį padidinti bendrojo derliaus: grūdų — 40—50 procentų, tame tarpe kviečių — 55—65 procentais; medvilnės žaliavos — 55—65 procentais; linų pluošto — 40—50 procentų; cukrinių runkelių — 65—70 procentų; saulėgrąžų — 50—60 procentų; bulvių — 40—45 procentais ir pašarinių kultūrų gamybos padidinimas maždaug 2—3 kartus.

Dabar, kai prieškarinis pasėlių plotų lygis yra pasiektas ir viršytas, vienintelė teisinga linija didinant žemdirbystės produkciją yra tolesnis visokeriopas derlingu-

mo kėlimas. Derlingumo kėlimas — tai svarbiausias žemdirbystės uždavinys. Šiam uždaviniui sėkmingai išspręsti reikia pakelti lauko darbų kokybę ir sutrumpinti jų atlikimo laiką, pagerinti traktorių bei žemės ūkio mašinų panaudojimą, užbaigti pagrindinių žemdirbystės darbų mechanizavimą, užtikrinti kuo greičiausią įsisavinimą sėjamųjų kolūkiuose bei tarybiniuose ūkiuose, sėjant daugiametes žoles, pagerinti sėklininkystės darbą, visur įdiegti taisyklingą dirvos įdirbimo sistemą, padidinti tręšimą ir laistomųjų žemių kiekį. Reikia sustiprinti mašinų-traktorių stočių organizuojamąjį vaidmenį kolūkiuose, padidinti MTS atsakomybę už įvykdymą žemės ūkio kultūrų derlingumo bei jų bendrųjų derlių planų ir už gyvulininkystės išvystymą.

Mūsų žemdirbystė turi tapti dar labiau produktyvi ir kvalifikuota, su išvystytu žolių sėjimu ir taisyklingomis sėjomainomis, su didesniu techninių, pašarinių, daržovinių kultūrų ir bulvių pasėlių plotų lyginamuoju svoriu.

Pokariniais metais, ryšium su pasiektais rimtais laimėjimais keliant žemdirbystę, visokeriopo gyvulininkystės išvystymo uždavinys iškilo kaip centrinis partijos ir valstybės uždavinys vystant žemės ūkį. Per laikotarpį nuo 1945 metų liepos mėnesio iki 1952 metų liepos mėnesio galvijų skaičius Tarybų Sąjungoje padidėjo 13,4 milijono vienetų, avių — 41,8 milijono vienetų, kiaulių — 21,2 milijono vienetų ir arklių — 5,6 milijono vienetų. Prieškarinių, 1940 metų galvijų skaičiaus lygis visose ūkių kategorijose buvo pasiektas 1948 metais, avių skaičiaus lygis — 1950 metais, o kiaulių skaičiaus lygis — šiais metais. Siekdama gyvulininkystės produktų gamybą užtikrinti tvirtą pagrindą, partija ypatingą dėmesį skyrė visuomeninės kolūkių ir tarybinių ūkių produktyviosios gyvulininkystės išvystymui. Dabar kolūkių gyvulininkystė kartu su tarybinių ūkių gyvulininkystės išvystymu.

(Nukelta į 2-rą psl.)

D r g. G. M. M A L E N K O V O p r a n e š i m o t e s i n y s

(Atkelta iš 1-mo psl.).

kyste tapo šalyje vyraujančia tiek savo lyginamuoju svari bendrajame galvijų skaičiuje, tiek ir gyvulininkystės produkcijos gamybos atžvilgiu. Mėsos, pieno, sviesto, kiaušinių, vilnos ir odų bendroji bei prekinė produkcija visumoje TSRS viršijo prieškarinį lygį. (Plojimai).

Siekiant patenkinti didėjančius gyventojų poreikius gyvulininkystės produktams ir lengvosios pramonės—žaliavai, reikia toliau žymiai pakelti gyvulininkystę. Projektu direktyvų dėl penktojo penkmečio plano numatoma per penkmetį padidinti galvijų skaičių visame žemės ūkyje 18—20 procentų, o visuomeninių galvijų skaičių kolūkiuose—36—38 procentais; avių skaičių—iš viso 60—62 procentais, o kolūkiuose—75—80 procentų; kiaulių skaičių—iš viso 45—50 procentų, o kolūkiuose—85—90 procentų; arklių skaičių—iš viso 10—12 procentų, o kolūkiuose—14—16 procentų; naminių paukščių skaičių kolūkiuose 3—3,5 karto. Direktyvų projekte numatomas gamybos augimas: mėsos ir lašinių 80—90 procentų; pieno 45—50 procentų, vilnos 2—2,5 karto, kiaušinių (kolūkiuose ir tarybiniuose ūkiuose) 6—7 kartus.

Svarbiausias uždavinys vystant gyvulininkystę ir toliau lieka visuomeninių kolūkinio ir tarybinio ūkių galvijų skaičiaus padidinimas kartu žymiai kelti jų produktyvumą. Šiam uždaviniui sėkmingai išspręsti būtina visų pirma visuose kolūkiuose ir tarybiniuose ūkiuose sukurti tvirtą pašarų bazę, aprūpinti galvijus gerais tvartais, o tai pat plačiu mastu mechanizuoti darbus gyvulininkystėje. Būtina vystyti gyvulininkystę, kaip aukštai produktyvią, aukštai prekinę ir pelningą. Reikia sustiprinti darbą kokybiškai gerinant galvijus kolūkiuose ir tarybiniuose ūkiuose, užtikrinti spartų veisimą esamų ir sukūrimą naujų aukštai produktyvių žemės ūkio gyvulių veislių. Sveikas gyvulininkystės pakėlimas galimas tik teisingai derinant gyvulių skaičiaus augimą su masiniu kokybiniu galvijų gerinimu ir jų produktyvumo kėlimu.

Pokariniais metais žymiai išaugo ir sustiprėjo tarybiniai ūkiai, jie žymiai išplėtė pasėlių plotus palyginti su prieškariniu lygiu, padidino produktyvių galvijų skaičių ir žemės ūkio produkcijos gamybą. Kartu su tuo tarybinių ūkių darbe dar yra

rimtų trūkumų. Vienas iš stambių trūkumų žymios tarybinių ūkių dalies darbe yra aukšta grūdų, mėsos, pieno ir kitos produkcijos gamybos savikaina. Remiantis daugiapusiško ūkio išvystymu, gamybos organizavimo pagerinimu, įdiegimu kompleksinio mechanizavimo visų procesų, reikia laujančių daugiausia darbo, žemės ūkio kultūrų derlingumo padidinimu ir gyvulininkystės produktyvumo pakėlimu, būtina užtikrinti tolesnį produkcijos prekingumo padidinimą ir žymų jos savikainos sumažinimą tarybiniuose ūkiuose.

Tolesniam žemės ūkio vystymui didelę reikšmę turi irigacinė statyba ir laukų apsaugos miško juostų sukūrimas. Dar prieškariniais metais buvo pastatyta daug stambių drėkinimo sistemų, aprūpintų šiuolaikine technika, o taip pat buvo įvykdyta senų drėkinimo sistemų rekonstrukcija; to išdavoje faktiškai drėkinamų žemių plotas Vidurinės Azijos respublikose ir kituose TSRS rajonuose padidėjo pusantro karto, kas leido sėkmingai išspręsti tokį svarbų uždavinį, kaip žymus medvilnės gamybos padidinimas. Buvo pradėti darbai sukuriant laukų apsaugos miškų juostas.

Pokariniais metais irigacinė statyba ir darbai sukuriant laukų apsaugos miškų juostas išsiplėtė dar didesniu mastu. Stambios drėkinimo sistemos įrengiamos Užkaukazės respublikose, kur faktiškai drėkinamų žemių plotas, šių darbų išdavoje, artimiausiais metais padidės daugiau kaip pusantro karto. Pradedant nuo 1947 metų vykdomi darbai drėkinant labai derlingas, bet sausringas žemes Centrinėje Juodžemio zonoje—Kursko, Oriolo, Voronežo ir Tambovo srityse—garantuotiems grūdinių, techninių ir kitų žemės ūkio kultūrų derliams gauti. Nuo 1948 metų vykdomi dideli darbai sukuriant TSRS europinės dalies stepių ir miškastepių rajonuose stambias valstybines apsaugines miškų juostas, laukų apsaugos miško sodinius kolūkiuose ir tarybiniuose ūkiuose, statant tvenkinius ir vandens rezervuarus. Per pastaruosius trejus su puse metų kolūkiai, tarybiniai ūkiai ir miškų ūkiai apsodino laukų apsaugos miško sodiniais 2,6 milijono hektarų ir pastatė daugiau kaip 12 tūkstančių tvenkinių ir vandens rezervuarų. Per didelio drėgnumo

rajonuose, visų pirma, Baltarusijoje ir Pabaltijo respublikose, kaip ir prieš karą, atliekami dideli darbai nusausinant pelkes ir pelkėtas žemes.

Didelės perspektyvos žemės ūkiui atsiveria ryšium su grandiozinių hidroelektrinių ir drėkinimo sistemų statyba prie Volgos, Dono, Dniepro ir Amu-Darjos ir ryšium su V. I. Lenino vardo Volgos—Dono laivybinio kanalo paleidimu į darbą. Šių stočių ir drėkinimo sistemų įrengimas užtikrins naujų žemių drėkinimą daugiau kaip 6 milijonų hektarų plote, ganyklų su atrankiniu drėkinimu apvandeninimą 22 milijonų hektarų plote ir atveria plačius galimumus žemės ūkio gamybai elektrifikuoti, elektriniam arimui įdiegti, elektrokombainams ir kitoms elektra varomoms žemės ūkio mašinoms panaudoti.

Drauge su stambia irigacinė statyba, visose drėkinamose žemėse sėkmingai įgyvendinamas perėjimas į naują drėkinimo sistemą, pagal kurią žymiai sustambinama drėkinamieji sklypai geriau paskirstant smulkų drėkinimo tinklą, sumažinant nuolatinių drėkinimo kanalų skaičių laukuose, pakeičiant juos laikiniais kanalais, kas įgalina pilniau panaudoti drėkinamas žemes ir drėkinimo vandenį ir sudaro geresnes sąlygas drėkinamajai žemdirbystei mechanizuoti.

Numatytų didelių darbų drėkinimui išvystyti, laukų apsaugos miškams išauginti ir pelkėtoms žemėms nusausinti įvykdymo išdavoje mūsų žemės ūkis pakils į aukštesnę pakopą, ir šalis ateityje bus visiems laikams apdrausta nuo oro atsitiktinumų. (Plojimai). Uždavinys yra—sėkmingai ir skirtu laiku atlikti drėkinimo išvystymo, laukų apsaugos miško sodinių veisimo ir pelkių sausinimo darbus. Tam reikalingi partinės, tarybinės ir ūkinės organizacijos turi skirti ypatingą dėmesį.

Taip pat labai svarbią reikšmę turi atlikimas priemonių žemės ūkio kultūrų derlingumui pakelti TSRS europinės dalies nejuodžemio juostos rajonuose. Yra žinoma, kad nejuodžemio juostos rajonuose esama didelių galimų sėkmingai vystyti žemdirbystei ir gyvulininkystei, nes šie rajonai pasižymi palankiomis klimato sąlygomis, pakankamu drėgmės kiekiu. Tuo tarpu žemės ūkio kultūrų derliai nejuodžemio juostos ra-

jonuose vis dar tebėra žemi. Gausiems ir pastoviams žemės ūkio kultūrų derliams gauti čia reikia visų pirma plačiu mastu organizuoti rūgščiųjų dirvų kalkinimą, kartu įterpiant pakankamą kiekį organinių bei mineralinių trąšų, visokeriopai vystyti žolių sėjimą, gerinti dirvos įdirbimą.

Vykdydami žemės ūkio atkūrimo ir išvystymo uždavinius, mūsų partiniai, tarybiniai ir žemės ūkio organai pokariniais metais pagerino vadovavimą kolūkiams, MTS ir tarybiniais ūkiams. Tačiau šioje srityje vis dar yra klaidų ir trūkumų.

Kokios yra klaidos ir trūkumai vadovaujant žemės ūkiui ir kokie uždaviniai iškyla ryšium su tuo?

Visų pirma tenka pažymėti, kad atskiri mūsų vadovaujantieji darbuotojai, ypač ryšium su smulkių kolūkių sustambinimu, prileisdavo neteisingą vartotojišką pažiūrą į kolūkinės statybos klausimus. Jie siūlė paspartinti įgyvendinti masinį kaimų perkėlimą į stambias kolūkinės gyvenvietes, nugriauti visus senus kolūkių pastatus bei kolūkiečių namus ir naujose vietose įkurti stambias „kolūkinės gyvenvietes“, „kolūkinius miestus“, „agromiestus“, žiūrėdami į tai, kaip į svarbiausią organizacinio—ūkinio kolūkių stiprinimo uždavinį. Šių draugų klaida yra ta, kad jie pamiršo svarbiausius gamybinius kolūkių uždavinius ir į pirmą vietą kėlė jų išvestinius, vartotojiškus uždavinius, buitinio kolūkių sutvarkymo uždavinius. Buitinio sutvarkymo uždaviniai turi, be abejo, svarbią reikšmę, bet jie vis dėlto yra išvestiniai, priklausomieji, o ne pagrindiniai, ir gali būti sėkmingai išspręsti tik išvystytos visuomeninės gamybos pagrindu. Svarbiausių gamybinių uždavinių pamiršimas arba sumenkinimas gali visą mūsų praktinį darbą kaime nukreipti neteisingu keliu, apsunkinti tolesnį kolūkių pakilimą ir padaryti žalą tiek pačiam buitiniam sutvarkymui, tiek ir visam socialistinės statybos reikalui. Partija laiką ėmėsi priemonių šioms neteisingoms tendencijoms kolūkinės statybos srityje įveikti. Partiniai, tarybiniai bei žemės ūkio organai ir toliau privalo nuolat rūpintis tuo, kad būtų stiprinamas ir išvystomas kolūkių visuomeninis ūkis, sudarantis pagrindinę kolūkių jėgą, ir tuo

pagrindu užtikrinti kolūkinės gamybos prekingumo augimą ir tolesnį materialinės bei aplamai būtinės kolūkiečių gerovės kilimą.

Toliau, būtina pažymėti, kad daugelyje kolūkių ir tarybinių ūkių labai paplito praktika kurti pagalbinės įmonės plytoms, čerpėms ir kitiems pramoniniams gaminiams gaminti. Patyrimas parodė, kad tai pabrangina statybinių medžiagų bei pramoninių gaminių kainą ir—svarbiausia—atitraukia kolūkius bei tarybinius ūkius nuo žemės ūkio produkcijos gamybos uždavinių sprendimo ir stabdo žemės ūkio vystymąsi. Reikia ištaisyti šią padėtį ir sutelkti visas kolūkių bei tarybinių ūkių pastangas ištiesai tolesnei daugiapusiškai žemės ūkio gamybai vystyti, siekiant kuo pilniausiai išnaudoti jų ūkinius galumus ir gamtines sąlygas grūdų, medvilnės, cukrinių runkelių, linų, bulvių, mėsos, pieno, kiaušinių, vilnos, daržovių, vaisių, arbatžolių ir kitos žemės ūkio produkcijos gamybai visokeriopai didinti. O kai dėl statybinių medžiagų ir kitų pramoninių gaminių, tai mūsų valstybinė pramonė bei verslinė kooperacija gali ir privalo pilnutinai aprūpinti visu tuo kolūkius ir tarybinius ūkius pigesniais kainomis.

Toliau, reikia pripažinti, kad vis dar tebeprisitaiko kolūkinio turto iššvaistymo faktai ir kiti žemės ūkio artelės įstatų pažeidimai. Kai kurie partinių, tarybinių ir žemės ūkio organų darbuotojai, užuot budėję kolūkių visuomeninio ūkio interesų sargyboje, patys grobsto kolūkinį turtą, stoja į šturkštaus tarybinių įstatymų pažeidimo kelią, į savivaliavimo ir neteisėtumo kelią kolūkių atžvilgiu. Panaudodami savo tarnybines padėtis, tokie darbuotojai užimėję visuomenines žemes, verčia kolūkių valdybas ir pirminkus jiems nemokamai tiekti arba žemomis kainomis parduoti grūdus, mėsą, pieną ir kitus produktus, keisti jiems priklausančius mažai produktyvius gyvulius į aukštai produktyvius, vertingesnius kolūkių gyvulius ir pan. Visi šie antikolūkiniai, antivalstybiniai veiksmai daro didelę žalą kolūkinei valstietijai, stabdo tolesnį organizacinį—ūkinį kolūkių stiprinimą ir pakerta partijos bei Tarybų valstybės autoritetą. Reikia ryžtingai pagrindinę kolūkių jėgą, ir tuo

(Nukelta į 3-čią psl.)

D r g. G. M. M A L E N K O V O p r a n e š i m o t e s i n y s

(Atkelta iš 2-ro psl.)

daryti galą Žemės ūkio artelės įstatų pažeidimams, su visu socialistinės valstybės įstatymų griežtumu bausti, kaip kolūkinės santvarkos priešus, asmenis, kaltus kolūkinio turto grobstymu.

Toliau, reikia pažymėti, kad partiniai, tarybiniai ir žemės ūkio organai nepatenkinamai sprendžia toklius svarbius klausimus, kaip darbo organizavimas kolūkiuose. Darbo organizavimo kolūkiuose klausimais, kaip yra žinoma, kai kurie vadovaujantieji darbuotojai vykdė neteisingą liniją — įdiegti kolūkiuose atskiras grandis ir likviduoti gamybines brigadas, kas tikrovėje buvo nukreipta prieš grūdų ūkio mechanizavimą ir vedė į kolūkių susilpninimą. Atlikta darbas likviduoti šioms klaidoms ir iškraipymams įgalino žymiai pagerinti darbo organizavimą kolūkiuose ir sustiprinti gamybinę brigadą. Vis dėlto šiame reikale vis dar yra esminių trūkumų. Daugelyje kolūkių gamybinės brigados neturi nuolatinės sudėties; brigadoms nepritvirtinamos gamybos priemonės, kas atveda į nuasmeninimą; dėl netvarkingumo sugaištama daug darbo laiko, kas mažina kolūkiečių darbo našumą ir atveda į nesavalaikį žemės ūkio darbų įvykdymą. Partiniai, tarybiniai ir žemės ūkio organai privalo nuolat rūpintis darbo organizavimo kolūkiuose gerinimu. Būtina kolūkiuose įvesti pažangesnę pajamų paskirstymo sistemą, pagal kurią artelės pajamos tarp jos narių būtų paskirstomos pagal kolūkiečių įskaitytų darbdienų skaičių, priklausomai nuo brigados, grandies ar atskiros kolūkiečio faktiškai gautos žemės ūkio produkcijos. Tai įgalins žymiai pakelti kolūkiečių darbo našumą, iki galo likviduoti lygiavą ir padės toliau kelti darbdienio vertę.

Toliau, reikia nurodyti, kad vadovaujant žemės ūkiui dar nelikviduotas šabloninis, formalus požiūris sprendžiant daugelį praktinių klausimų. Neretai partiniai, tarybiniai ir žemės ūkio vadovai, neatsižvelgdami į vietines konkrečias sąlygas, duoda visiems rajonams, kolūkiams, MTS ir tarybiniams ūkiams vienus nurodymus agrotechnikos, gyvulininkystės, darbo organizavimo srityje ir kitais žemės ūkio klausimais; tokie

nurodymai, kurie yra teisingi ir reikalingi vieniems rajonams bei ūkiams, dažnai pasirodo esą nenaudingi, o kartais net žalingi kitiems rajonams ir ūkiams. Partinių, tarybinių, žemės ūkio darbuotojų tarpe yra dar nemaža ir tokių žmonių, kurie sprendžia apie žemės ūkį ir mėgina jam vadovauti, remdamiesi vadinamaisiais vidutiniais rodikliais. Šie darbuotojai apie derlingumą sprendžia iš vidutinių duomenų, o apie gyvulininkystės produktyvumą — taip pat iš vidutinių rodiklių. Tenkinantis vidutiniais duomenimis, negalima pastebėti atsiliekančių rajonų, kolūkių, tarybinių ūkių, kurių reikalai yra prasti, negalima laiku imtis veiksmingų priemonių suteikiant jiems būtiną pagalbą; iš kitos pusės, už vidutinių duomenų negalima pamatyti rajonų, kolūkių, tarybinių ūkių, toll pasistūmėjusių į priekį, kuriems užduotys, pagrįstos vidutiniais rodikliais, nėra mobilizuojančios, traukia atgal, stabdo jų vystymąsi.

Pagaliau, reikia pasakyti apie buvimą esminių trūkumų įdiegiant į žemės ūkį mokslo ir priešakinio patyrimo pasiekimus. Mes turime daug priešakinių kolūkių, mašinų-traktorių stočių ir tarybinių ūkių, yra tūkstančiai žemės ūkio pirmūnų, kurie, kūrybiškai taikydami mokslo laimėjimus, pasiekia didelius rezultatus kėliant derlingumą ir didinant gyvulininkystės produktyvumą. Tačiau priešakinio patyrimo propagavimas ir įdiegimas į kolūkių bei tarybinių ūkių gamybą vis dar nepatenkinamai vykdomi. Mūsų žemės ūkio mokslas įnešė didelį indėlį į žemės ūkio pakėlimo reikimą. Demaskuotos ir sutriuškintos antimokslinės, reakcinės idėjos žemės ūkio moksle, ir jis vystosi dabar vieninteliu teisingu — materialistiniu, mišūrininiu pagrindu, apginkluodamas mūsų darbuotojus jų veikloje vystant žemės ūkį. Tačiau, nežiūrint turimų laimėjimų, žemės ūkio mokslas vis dar atsilieka nuo kolūkių ir tarybinių ūkių gamybos poreikių. Socialistinė žemės ūkio sistema duoda plačią erdvę mokslui pasiekti, leidžia greit paskleisti mokslo ir priešakinio patyrimo laimėjimus, daryti juos visų kolūkių, mašinų-traktorių stočių ir tarybinių ūkių nuosavybe. Ypatingai svarbi partinių, tarybinių ir žemės ūkio organų pareiga yra visokeriopai vystyti kūrybinę mokslinių ir praktikos dar-

buotojų iniciatyvą, gausinti aukštų derlių ir aukšto gyvulininkystės produktyvumo meistrų gretas, remti visa, kas yra priešakinga, pažangų, greičiau įdiegti į visas kolūkių ir tarybinių ūkių gamybos šakas mokslo bei priešakinio patyrimo žemės ūkyje laimėjimus.

Draugai! Mes visi džiaugiamės milžinišku mūsų socialistinio žemės ūkio augimu. Mūsų žemdirbystė ir gyvulininkystė šiuo metu gyvena naują galingą pakilimą. Neabejojama, kad artimiausiais metais gausia technika aprūpinti mūsų kolūkiai, mašinų-traktorių stotys, tarybiniai ūkiai pasieks dar žymesnius laimėjimus vystant žemės ūkį, ir mes turėsime šalyje maisto produktų gausumą liaudžiai ir pilnai pakankamą kiekį žaliavų sparčiai augančiai lengvajai pramonei. (Ilgi trunkantieji plojimai).

C. PREKIŲ APYVARTA, TRANSPORTAS, RYŠIAI

Kylant pramonei ir žemės ūkiui, mūsų šalyje vystėsi ir prekių apyvarta. Pokariniais metais valstybinės ir kooperatinės prekybos prekių apyvarta padidėjo 2,9 karto ir žymiai viršijo prieškarinį lygį. 1951 metais gyventojams buvo parduota valstybinės ir kooperatinės parduotuvėse daugiau, negu 1940 metais: mėsos ir mėsos produktų — 80 procentų, žuvies ir žuvies produktų — 60 procentų, sviesto — 80 procentų, augalinių ir kitokių riebalų — beveik 2 kartus, cukraus — 70 procentų, audinių — 80 procentų, avalynės — 50 procentų. Padidėjo mažmeninės valstybinės ir kooperatinės prekybos tinklas, žymiai išplėstas parduamų prekių asortimentas ir pagerinta jų kokybė. Tačiau prekybos srityje pas mus vis dar yra daug rimtų trūkumų. Prekybinės organizacijos dar silpnai tiria gyventojų paklausą, daro klaidas įvežant bei paskirstant prekes po sritis ir respublikas. Pirkėjų aptarnavimas eilėje vietų sutvarkytas blogai. Uždavins yra — per trumpą laiką pašalinti esamus trūkumus ir pakelti tarybinę prekybą į naują, aukštesnę pakopą. Projekte direktyvų dėl penktojo penkmečio plano numatoma padidinti iki penkmečio pabaigos mažmeninę valstybinės ir kooperatinės prekybos prekių apyvartą maždaug 70 procentų palyginti su 1950 metais.

Gamybos ir prekių apy-

vartos augimą lydėjo visų transporto bei transportinių pervežimų rūšių išvystymas.

Didžiojo Tėvynės karo metais mūsų transportas, visų pirma, geležinkelio transportas, sėkmingai susidorojo su sunkiu uždaviniu užtikrinant karinius pervežimus, o taip pat liaudies ūkiui skirtų krovinių pervežimus. Pokariniais metais visos transporto rūšys buvo ne tik atkurtos, bet jos žymiai išaugos palyginti su prieškariniu laikotarpiu. Šiais metais geležinkelio transporto krovinių apyvarta didesnė, negu 1940 metais, maždaug 80 procentų, upių ir jūrų transporto krovinių apyvarta — 60 procentų, automobilinio transporto krovinių apyvarta — 3,1 karto ir civilinio oro laivyno krovinių apyvarta — 9,2 karto. Vidutinis vagonų pakrovimas per parą geležinkelio šiais metais yra didesnis, negu 1940 metais, maždaug 40 procentų.

Dabar visos transporto rūšys turi galingesnę techninę bazę. Svarbiausių geležinkelio kryptų praleidžiamasis pajėgumas padidintas atstatant ir iš naujo nutiesiant antruosius kelius, išplečiant stotinius kelius, nutiesiant sunkaus tipo bėgius, išplečiant autoblokruotę bei panaudojant kitas priemones; nutiesti ir perduoti eksploatacijai nauji geležinkeliai; toliau buvo elektrifikuojamos labiausiai krovinių pervežimu apkrautos geležinkelio kryptys; žymiai padidėjo garvežių ir vagonų parkas, ypač galingų lokomotyvų ir didelio keliavimo pajėgumo vagonų sąskaita.

Vandens transporte laivų, naudojamų vidinių vandens kelių ilgis 1951 metais padidėjo palyginti su 1940 metais 23 tūkstančiais kilometrų. Jūrų ir upių transportas papildytas naujais krovinių ir keleiviniais laivais. Pakrovimo-iškrovimo darbų mechanizavimo lygis žymiai padidėjo palyginti su 1940 metais ir pasiekė 1951 metais Upių laivyno ministerijos sistemoje 83 procentus bei Jūrų laivyno ministerijos — 90 procentų.

Automobilių transportas aprūpintas naujais, tobulesniais sunkvežimiais ir lengvosiomis mašinomis. Automobilinių kelių tinklas su pagerinta danga padidėjo palyginti su 1940 metais 3,1 karto.

Pokariniais metais toliau išsiplėtė ryšių priemonės — paštas, telegrafas, telefonas, radijas. Išplėstas šalies telefono ir telegrafo tinklas, padidintas miestinių telefono

stočių pajėgumas, dabar visi rajonų centrai turi telefono ir telegrafo ryšius su sričių centrais, iš esmės baigtas telefonizavimas kaimo tarybų ir mašinų-traktorių stočių. Šiuo metu radio priėmimo tinklas yra beveik dvigubai didesnis negu 1940 metais. Žymiai padidėjo pašto operacijos; pašto oro linijų ilgis padidėjo 2,5 karto.

Greta pasiektų laimėjimų transporto ir ryšių darbe yra stambių trūkumų. Daugelis geležinkelio, laivininkystės ir automobilinio transporto ūkių neįvykdo jiems skirtų krovinių pakrovimo ir jų pervežimo planų. Vis dar ilgai stovinėja pakrovimo ir iškrovimo metu vagonai ir laivai. Iki šiol nėra likviduoti neracionalūs ir pernelyg tolimi krovinių pervežimai geležinkeliais. Vis dar blogai organizuotas automobilinio transporto darbas, tebėra dideli sunkvežimių parko stovinėjimai, o veikiančios automašinos daug važinėja tuščiomis. Prie trūkumų ryšių srityje tenka priskirti tai, kad ryšių organai vis dar netiksliai aprūpina liaudies ūkio ir gyventojų reikmes ryšių priemonėmis.

Reikia toliau vystyti ir tobulinti visų rūšių transporto ir ryšių darbą, saugoti transporto priemones ir nepaliamamai rūpintis jomis, plėsti ir stiprinti visų transporto rūšių techninę bazę, visokeriopai gerinti pašto, telegrafo, telefono darbą.

D. EKONOMIJOS REŽIMAS — YPATINGAI SVARBUS LIAUDIES ŪKIO TOLESNIO KĖLIMO SVERTAS

TSRS liaudies ūkis vystomas savųjų resursų sąskaita, vidinių sukaupimo šaltinių sąskaita. Todėl mūsų partija visada skyrė ir skiria didelį dėmesį kovai už griežčiausią ekonomijos režimą, laikydama ekonomijos režimą itin svarbia sąlyga vidinėms ūkinėms sanaukoms kurti ir sukaupoms lėšoms teisingai panaudoti. Ekonomijos režimas, kaip ūkio socialistinio vedimo metodas, suvaidina svarbų vaidmenį industrializuojant šalį. Dabar, kai mūsų šalyje vyksta naujas galingas liaudies ūkio pakilimas ir kartu sistemingai mažinamos kainos masinio vartojimo prekėms, ekonomijos režimas įgauna dar didesnę reikšmę. Kuo pilniau ir racionaliau bus panaudojami gamybiniai resursai, kuo taupiau ir apdairiau mes vesime mūsų ūkį, — tuo didesnius laimėjimus mes pasieksime vys-

(Nukelta į 4-tą psl.)

D r g. G. M. M A L E N K O V O p r a n e š i m o t e s i n y s

(Atkelta iš 3-čio psl.)

tydami visas liaudies ūkio šakas, tuo didesnius rezultatus pasieksime keldami materialinį ir kultūrinį liaudies gyvenimo lygį.

Tuo tarpu, mobilizuojant ir teisingai panaudojant vidinius liaudies ūkio resursus, esama stambių trūkumų.

Pirmiausia, reikia nurodyti į esamus didelius nuostolius ir neproduktyvias išlaidas pramonėje. Eilėje pramonės šakų dar blogai išnaudojami gamybiniai pajėgumai. Daugelis ministerijų nustato įmonių pajėgumus, lygiuodamosios į gamybos „siauras vietas“, pajėgumams apskaičiuoti neretai taiko žemas įrengimų našumo normas, nustato gaminiams pagaminti reikalingo darbo kiekio normas, neatsižvelgdamos į priešakinę technologiją ir tobulesnius darbo organizavimo metodus. Užuoat didindamos gamybos produkciją geresnio įmonių vidinių resursų panaudojimo sąskaita, ministerijos neretai reikalauja iš valstybės kapitalo investicijų naujoms įmonėms statyti. Daugelyje įmonių prileidžiami dideli nuostoliai dėl neūkiškumo ir neekonominio panaudojimo medžiagų, žaliavų, kuro, elektros energijos, įrankių bei kitų materialinių vertybių. Be to, nustatytosios naudojimo normos dažnai pažeidžiamos, silpnai įdiegiami pilnaverčiai pakaitai; vis dar labai didelis broko kiekis gamyboje. Per 1951 metus, pavyzdžiui, nuostoliai ir neproduktyviosios išlaidos sąjunginės pramonės įmonėse sudarė 4,9 milijardo rublių, tame tarpe nuostoliai dėl broko—3 milijardus rublių.

Dėl nepatenkinamo gamybinių pajėgumų išnaudojimo ir didelių nuostolių, susidarantių dėl neūkiškumo, daugelis pramonės įmonių neįvykdo joms nustatomo produkcijos savikainos mažinimo užduočių ir prileidžia didelius lėšų pereikvojimus. Įmonėse pasitaiko stambių pažeidimų planuojant produkcijos savikainą. Kai kurie ūkiniai vadovai siaurai žybiniais interesais, valstybės interesų nenaudai, dirbtinai sudaro „rezervus“ produkcijos savikainos planuose, išpūsdami žaliavų bei medžiagų sunaudojimo normas ir nepagrįstai didindami gaminiams pagaminti reikalingo darbo kiekio rodiklius. Tokia antivalstybinė produkcijos savikainos planavimo

praktika kai kuriose įmonėse liudija, kad iš ministerijų pusės nėra reikiamos kontrolės šiam reikalui. Užuoat tinkamai išstudijavusios gamybos sąlygas kiekvienoje įmonėje, užuoat vykdžiusios reikiamas priemones, užtikrinančias sistemingą produkcijos savikainos mažinimą, ministerijos prileidžia savikainos planavimą be planinių apskaičiavimų patikrinimo ir patvirtinimo.

Toliau, reikia pažymėti, kad itin blogai vykdomas ekonomijos režimas statyboje. Mums vis dar brangiai atsieina statyba. Statybininkai žymiai atsilieka nuo pramonės darbuotojų gamybos išlaidų mažinimo prasme. Organizuojant statybinius darbus yra stambių trūkumų—nepatenkinamai išnaudojamos mechanizacijos priemonės, yra žemas darbo našumas, prileidžiamas neūkiškas medžiagų sunaudojimas, nepaprastai didelės pridėtinės išlaidos. Stambus trūkumas kapitalinėje statyboje yra jėgų bei priemonių išsklaidymas po gausias statybines organizacijas, kurių tarpe yra daug smulkių statybinių organizacijų, neefektyviai išnaudojančių mechanizacijos priemones. Visa tai atveda į statybos pabrangimą, į administracinio valdymo aparato išpūtimą, į didesnes pridėtinės išlaidas. 1951 metais, pavyzdžiui, viršumnormatyvinės pridėtinės išlaidos statyboje sudarė daugiau kaip vieną milijardą rublių, ir vietoje pelno, kuris plane buvo numatytas 2,9 milijardo rublių dydžio, statybinės organizacijos turėjo per šiuos metus 2,5 milijardo rublių nuostolių.

Toliau. Didelių nuostolių ir neproduktyvių išlaidų esama ir žemės ūkyje. Žemės ūkis šiuo metu yra aprūpinamas technika žymiai didesniu mastu, negu prieškariniu laiku. Tačiau išnaudojant traktorius ir žemės ūkio mašinas yra stambių trūkumų. Daugelyje MTS ir tarybinių ūkių yra nepatenkinama padėtis su mašinų-traktorių parko priežiūra, dėl ko žemės ūkio mašinos pirma laiko susidėvi, pereikvojamos lėšos mašinų remontui; esama didelių degalų ir tepalų pereikvojimų. Visa tai veda į traktorinių darbų savikainos pabrangimą. Daugelyje MTS, kolūkių ir tarybinių ūkių dar neišgyvendintas neūkiškumas; dėl blogo darbo organizavimo prileidžiamas ne-

pilnutinis derliaus surinkimas ir dideli derliaus nuostoliai; nepatenkinamai organizuota kolūkinio turto apsauga; dėl blogo gyvulių laikymo daugelyje kolūkių yra didelis gyvulių kritimas ir žemas gyvulininkystės produktyvumas.

Transporte taip pat yra labai dideli nuostoliai ir neproduktyviosios išlaidos. Daugelis geležinkelio, laivinių kelių ir automobilinių kelių dėl pervežimų planų neįvykdymo, vagonų, laivų bei automašinų didelių stovinėjimų, kuro pereikvojimo ir nuostolių, susidarantių dėl neūkiškumo, prileidžia žymius lėšų pereikvojimus ir nuostolius. Dar yra daug atvejų, kai nerūpestingai žiūrima į riedmenų, laivų ir automašinų apsaugą, kas daro didelę žalą valstybei.

Toliau, pernelyg didelės yra žemės ūkio produktų paruošų, laikymo ir realizavimo pridėtinės išlaidos, taip pat didžiulės prekybinių organizacijų apyvartos išlaidos. Paruošų, prekybos ir realizavimo organizacijų aparatas yra pernelyg išpūstas. Tiek centre, tiek ir vietose yra didelis skaičius paruošų ir realizavimo organizacijų, kurių užsiima dažnai tų pačių produktų bei žaliavų paruošomis ir jų realizavimu. Dėl trūkumų planuojant paruošas ir realizavimą esama neracionalių ir pernelyg tolimų pervežimų. Aukštos žemės ūkio produktų paruošų, laikymo ir realizavimo pridėtinės išlaidos susidaro kaip pasekmė to, kad ministerijos, kurių žinyboje yra paruošinės ir realizavimo organizacijos, blogai rūpinasi pridėtinųjų išlaidų mažinimu, nekontroliuoja paruošiamųjų produktų savikainos. Kontrolės nebuvimas iš ministerijų pusės sudaro dirvą visokiems piktnaudžiavimams, leidžia paruošinėms organizacijoms įtraukti visus nuostolius į paruošines išlaidas ir tuo pačiu dangstyti savo neūkiškumą. Reikiamos tvarkos ir ekonomijos režimo nebuvimas organizuojant paruošas, tiekimą ir realizavimą daro valstybei keletą milijardų rublių nuostolių.

Pagaliau, vis dar labai didelės yra administracinės valdymo išlaidos. Per pastaruosius metus administracinis valdymo aparatas eilėje valstybinio valdymo organų buvo ne kartą mažinamas. Tačiau tai buvo įgyvendinama daugiausia iš viršaus, ad-

ministraciniu būdu. Mažini-mas išlaidų administracinio valdymo aparato išlaikymui dar nepasidarė įstaigų ir organizacijų vadovų nuolatinio rūpinimosi objektu. Daugelis ministerijų ir žinybų prileidžia darbuotojų laikymą viršum nustatytų etatų. Dideli nesaikingumai yra sričių, miestų bei rajonų įstaigų ir organizacijų aparatuose.

Patyrimas rodo, kad administracinio valdymo aparato darbo tobulinimas, o taip pat paruošų ir realizavimo organizavimo gerinimas atveda ir ves į dalies darbuotojų atpalaidavimą. Ūkinių ir partinių organizacijų pareiga yra teisingai panaudoti atpalaiduojamus darbuotojus liaudies ūkio vystymo interesais. Atitinkamos ministerijos, Darbo rezervų ministerija, partinės ir profsąjunginės organizacijos privalo rūpintis, kad šie kadrai gautų reikiamą gamybinę kvalifikaciją ir galėtų panaudoti savo jėgas tose ūkio šakose, kurių vystymas reikalauja kadrų padidinimo.

Visose liaudies ūkio šakose esami materialinių, piniginių ir darbo resursų naudojimo nesaikingumai liudija apie tai, kad daugelis vadovų užmiršo ekonomijos režimą, nesirūpina protingu ir ekonominiu valstybinių lėšų naudojimu, tinkamai nesirūpina jų vadovaujamų įmonių ir įstaigų finansinės-ūkinės veiklos pagerinimu, o partinės organizacijos nepastebi šių trūkumų ir nepataiso tokių vadovų.

Uždavinys yra padaryti galą abejingai ūkinių vadovų ir partinių organizacijų pažiūrai į neūkiškumo ir išlaidumo faktus. Griežčiausio ekonomijos režimo įvykdymo klausimai visuomet turi būti viso mūsų ūkinio ir partinio darbo centre. Mes turime neuilstamai rūpintis tarybinių žmonių auklėjimu visuomeninės, socialistinės nusavybės tausojo dvasia. Reikia su šaknimis išrauti bet kokius materialinių, darbo bei piniginių resursų naudojimo nesaikingumus ir sistemingai užtikrinti produkcijos savikainos sumažinimo užduočių įvykdymą ir viršijimą. Reikia sustiprinti kovą su neūkiškumu, žymiai sumažinti pridėtinės išlaidas pramonėje, statyboje, transporte, žemės ūkyje, prekybinėse, paruošų bei realizavimo organizacijose, ryžtingai vykdyti valstybinio ir ūkinio aparato suaplatinimą ir atpigimą; sustiprinti ūkio planų įvykdy-

mo ir ekonomijos režimo laikymosi kontrolę rublių iš finansinių organų pusės. Mūsų ūkiniai kadrai turi tobulai įsisavinti ūkio socialistinio vedimo metodus, privalo kelti savo techninio ir ekonominio pasiruošimo lygį, sistemingai gerinti gamybos metodus, ieškoti, surasti ir panaudoti paslėptus rezervus, glūdinčius liaudies ūkio gėlmėse.

* * *

Sėkmingam uždavinių išsprendimui liaudies ūkio išvystymo srityje milžinišką reikšmę turi tolesnis socialistinio lenktyniavimo išvystymas. Partija visuomet skyrė didelį dėmesį lenktyniavimo organizavimui ir buvo tos nuomonės, jog svarbiausia socialistiniame lenktyniavime yra patempti atsiliekančiuosius, darbe lygiuotis į geriausiuosius. Mūsų visuomenės sąlygomis kiekviename socialistinės statybos bare milžinišką vaidmenį vaidina teigiamas pavyzdys darbe. Tarybiniai žmonės kasdien iš savo pačių patyrimo įsitikina, kad geresnis gamybos organizavimo pavyzdys, naujos technikos, visokių patobulinimų ir išradimų įdiegimas neišvengiamai palengvina darbą, atveda į darbo žmonių materialinės gerovės pakilimą. Visuose socialistinės statybos baruose mes turime gausius pavyzdžius darbo žmonių kūrybinės iniciatyvos, nukreiptos į užtikrinimą ne-nutrūkstamo socialistinės gamybos didėjimo ir tobulinimo. Mūsų liaudis nuo seno yra išgarsėjusi savo kūrybine iniciatyva, sumanumu, išradingumu.

Socializmo priešai ir visokio plauko jų pakalikai vaizduoja socializmą kaip individualybės slopinimo sistemą. Nėra nieko primityvesnio ir vulgaresnio, kaip tokios rūšies pažiūros. Įrodyta, kad socialistinė sistema užtikrina asmenybės išsivadavimą, individualinės ir kolektyvinės kūrybos suklestėjimą, sudarė sąlygas liaudies masių gėlmėse slypintiems talentams ir gabumams visapusiškai vystytis.

Mūsų šalyje sąžiningas darbas aukštai vertinamas ir noriai skatinamas. Partija ir vyriausybė plačiai taiko sistemą darbo žmonių premijavimo ir apdovanojimo už darbo pasiekimus ir laimėjimus visose liaudies ūkio ir kultūros srityse. (Nukelta į sekantį numerį)

Redaktorius S. ZAUKA